

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
ตกรรททั้งเป็นใน ๙ พรรษา

(เขามาจากอ.พนมไพร ร้อยเอ็ด ค่ะ) พนมไหนพนมเถอะ เราไปหมดแหละ คือเกี่ยวกับการเทศน์สอนโลก จังหวัดไหนๆ ไปหมดเลยเทศน์ ตั้งแต่สนามหลวง ออกกระจายหมดเลยทั่วประเทศไทย เทศน์สอนคน การช่วยชาติคราวนี้เทศน์มากจริงๆ เรียกว่ากระจายไปหมดสนามหลวงแหละ ขึ้นสนามหลวงเลย เทศน์สนามหลวงยังจำเวลาได้นะ ที่สนามหลวงนี้เทศน์ ๑ ชั่วโมงกับ ๒๓ นาที แต่ก่อนมักจะเป็นชั่วโมงกว่าอยู่ตลอด จากนั้นมาลด ทุกวันนี้ โอ๊ย ไม่ได้เลย เทศน์สนามหลวงชั่วโมง ๒๓ นาที

ที่เทศน์ช่วยชาติมากกว่าเพื่อนก็คืออำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา มาจากสวนแสงธรรมนะมาเทศน์ งานช่วยชาติ เทศน์ที่อำเภอสูงเนิน ชั่วโมง ๒๙ นาที ตั้งแต่เทศน์ช่วยชาติมา มีอำเภอสูงเนินที่มากกว่าเพื่อน เทศน์ถึงชั่วโมง ๒๙ นาที ไม่ใช่เล่นนะ นอกนั้นไม่ถึง แต่ชั่วโมงๆ มักจะยืนตัว ทุกวันนี้ไม่ได้เลย เทศน์ทุกวันนี้ไม่ถึงชั่วโมง กำลังมันลดของมันเอง คือกำลังมันลดๆ เนื้อธรรมทั้งหลายอยู่ในใจ กำลังลดแล้วทุกอย่างก็ลดไปตามๆ กัน

ดูว่าเมืองไทยเราจะมีหลวงตาบัวผีบ๊องค์เดี๋ยวนี้แหละเทศน์มากที่สุด ใช้ไหมล่ะ มันพิลึกก็บอกว่าบ๊อละซิ มันเลยเซตเลยแดนจะไม่ว่าบ้าได้ยังไง เทศน์พอก้าวเข้าสู่ช่วยชาติแล้วหมดเลย เทศน์หมดเลยทุกแห่งทุกหน ตั้งจุดศูนย์กลางก็คือสนามหลวง นั่นเทศน์ครบ ชาติ-นายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี ศาสนา-พระเป็นพินฯ พระมหากษัตริย์ก็คือฟ้าหญิงจุฬาภรณ์นั่งฟังอยู่ข้างๆ เราเทศน์คนเต็มสนามหลวงนะ ก็รู้สึกว่แปลกอยู่ เทศน์เสียงเราคนเดียวนี้กังวานครอบไปหมด เสียงทั้งหลายเงียบหมดเลย เขาคงจะกำชับกำชาบังคับกัน สนามหลวงกว้างแสนกว้างคนมากต่อมาก เวลาเทศน์นี้มีแต่เสียงเราคนเดียวกังวานไปหมด เพราะไม้คัมมันติดไปหมดเลย รถราไม่เข้ามาเกี่ยวข้อง เขากำชับกำชากันไว้อย่างดี นั่นเทศน์ได้ชั่วโมง ๒๓ นาทีนี้ละมาก

เทศน์ก็วางระยะพอดี คือมองดูคนบ๊อบมันจะบอกทันทีเลย ธรรมะจะออกขึ้นได้ ภูมิใดให้พอเหมาะสม ให้เป็นผลประโยชน์ทั่วถึงกัน เอาตรงนั้นละ ธรรมะส่วนมากเทศน์อย่างนั้นจะเป็นแกงหม้อใหญ่ไม่สูงแหละ ไปตามนี้ ถ้าเทศน์สอนพระเป็นอีกอย่างหนึ่งเป็นคนละโลก คนๆ เดียวนี้แหละแต่เนื้อธรรมมันต่างกันกับจิตใจของผู้มาฟัง เช่นอย่างเทศน์สอนพระวัดป่าบ้านตาดแต่ก่อนอยู่บนศาลานี้ มีแต่เผ็ดๆ ร้อนๆ ดูเดือดทั้งนั้นเลย นั่นละที่คนได้ฟังเทศน์เผ็ดๆ ร้อนๆ ของเรา ก็ได้ไปจากบนศาลานี้ ที่เทศน์สอนพระล้วนๆ มีแต่ธรรมเนื้อๆ ทั้งนั้น ออกพุงๆ อย่เลย จนรวี เวลามันเอาเต็มที่มีมัน

เป็นปีนกลไปเลย แต่ก่อนกำลังวังชาติ เทศน์ฟุ้งๆ ธรรมะนี่มันฟุ้ง ยิ่งเทศน์ธรรมะสูงเท่าไร ยิ่งฟุ้งๆ เลย นั่นละเนื้อธรรม จิตกับธรรมเหมาะสมกัน กิเลสกับธรรมอยู่ในจิต เมื่อกิเลสขาดสะบั้นไปหมดมีแต่ธรรมล้วนๆ ออกนี่ก็ฟุ้งๆ เลย ต่างกันนะ ที่ติดๆ ซ้องๆ ติดอะไร ติดเขาติดเราก็คือติดกิเลส นั่นแหละ ถ้าไม่มีกิเลสแล้วขาดสะบั้นไปหมดเลย เป็นอย่างนั้นละฟังเสียท่านทั้งหลาย

เรานี้เทศน์มาโดยลำดับลำดับ ตอนที่ยังพึดกันกับกิเลสอยู่ไม่เทศน์ให้ใครฟังเลย ๗ พรรษาออก สอบเปรียญได้พรรษา ๗ เพราะตั้งใจไว้แล้วว่า พอจบเป็นเปรียญเป็นมหาแล้ว ก็เป็นปากเป็นทางแถวแนวการเดินทางด้านปฏิบัติได้เป็นอย่างดี ไม่สงสัยแล้วแหละ ถ้าถึงขั้นมหาเปรียญแล้ว แนวทางการปฏิบัติ แล้วก็นักธรรมตรี โท เอก ก็ไปพร้อมกันเลยนั่น ทีนี้ไปมันก็หายห่วง เรื่องปริยัตินี้หายห่วงอยู่ในนี้หมดเลย เก็บไว้นี้หมดนักธรรมตรี โท เอก มหาเปรียญอยู่ในนี้ เพื่อจะฟุ้งกับกิเลส นั่นละ พรรษา ๗ ออกเลย

ไม่สอนใครนะ ปริยัติก็ไม่สอน นักธรรมอะไรๆ บาลีไม่สอน ผู้ใหญ่ท่านให้สอนไม่เอาทั้งนั้น เราเรียนเพื่อเรา เราว่า เราเรียนเพื่อจะสอนเรา พอจบตามคำมุงมันของเราแล้ว ๓ ประโยคเป็นปากเป็นทางแหละ ขนาดนี้แล้วไม่ขัดข้องในการปฏิบัติ ออกเลยสอนเจ้าของล้วนๆ ละที่นี้ ตั้งแต่นั้นมาฟาดอยู่เป็นเวลา ๙ ปี นี่ละฟังเสียท่านทั้งหลาย นี่เปิดให้ฟังด้วยความเมตตา แล้วใครจะมาพูดว่าโอ้อวดโกหกมดเท็จ พวกนี้จมนะ เพราะนี่ออกด้วยความเมตตา ไม่ได้ออกด้วยแบบโลกๆ สงสารเขา โกหกไปด้วยเทศน์ไปด้วยพูดไปด้วย เราไม่มีอย่างนั้น มีแต่ความเมตตาครอบไว้แล้วธรรมะก็ออกตามนั้นๆ ไปเลยแหละ

นั่นละตั้งแต่ออกปฏิบัติล้วนๆ ฟาดเสีย ๙ ปีเต็ม นี่เรียกว่าตกรกทั้งเป็นใน ๙ พรรษานั้น เพราะนิสัยนี้เป็นนิสัยผาดโผนด้วย แม้แต่พ่อแม่ครูอาจารย์เป็นผู้ที่ใส่เราเข้าสู่มรรคผลนิพพาน ท่านยังต้องร้องเอาไว้ คือมันผาดโผนจริงๆ ท่านได้ร้องเอาไว้ ถ้าว่านั่งก็นั่งตลอดรุ่ง ฟาดเสียจนกันแตก ท่านก็ร้องเอาไว้แบบนี้แหละ มันไม่พอดีนะเรา นั่งภาวนาจนกันแตกฟังซิ พวกเรามันมีแต่พวกหมอนแตก นั่งฟาดวันไหนทีละลูๆ ตั้งแต่หัวค้ำจนกระทั่งสว่างก็ชั่วโมง ไม่ให้พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปไหน ปวดหนักปวดเบาออกเลย

มีช้อยกเว้นไว้ข้อเดียว เว้นแต่ครูบาอาจารย์หรือพระที่อยู่ในวัด เพราะเวลานั้นอยู่ที่วัดบ้านนามน มีครูบาอาจารย์เกิดอุบัติเหตุภายในวัดแบบฉุกฉิน เราจะงดข้อนี้ ช้อยกเว้นตายเลยนี่ ออกไปช่วยเหตุการณ์ต่างๆ แต่สำหรับเราเองเป็นเป็นเลย ตายๆ เลย เป็นไม่มีถอย มีช้อยกเว้นข้อเดียวสำหรับครูบาอาจารย์และพระทั้งหลายภายในวัด เกิด

เหตุฉุกเฉินขึ้นภายในวัด เราจะลุกไปช่วย นี่ละข้อแม้มีข้อเดียว สำหรับเราแล้วมอบเลย นั้น ชัดนี่ตลอดรุ่ง ๆ ฟังซินะ ได้ธรรมมาสอนท่านทั้งหลายเอามาเล่น ๆ เหรอ ทุกข์แสนสาหัส นั่งตลอดรุ่งละทุกข์มากที่สุด แต่ได้ผลอัศจรรย์มากที่สุดก็คือเวลานั่งตลอดรุ่ง

เพราะฉะนั้นจึงกล่าวพูดได้ว่า คนเราไม่ได้โง่ตลอดไปนะ เวลาจนตรอกจนมุมมันจะเกิดความฉลาดหาทางออกจนได้นั้นแหละ คือเวลาจนตรอกจนมุม ทุกขเวทนาเผาไม่ให้ออก สัจจะความจริงใจไม่ยอมให้ออก ตายกับนี้เลย ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นสติปัญญา มันก็ฟุ้งตัวของมันออก เดียวก็ผ่านได้พุ่งเลย นั้น จึงกล่าวพูดได้ว่า คนเราไม่ได้โง่ตลอดเวลา ถึงเวลาจนตรอกจนมุมจริงๆ มันหาทางออกจนได้นั้นแหละ เรานี่เองเป็นคนทำ รู้ในตัวของเราเอง คือมันจะตายจริงๆ สติปัญญามันก็มาของมัน หมุนตัวแก้เหตุมันแก้เหตุนี้ แก้ไปแก้มาเดี่ยวพุ่งออกได้เลยเป็นอย่างนั้น

เราได้พูดถึงพรรษาที่หนักมากในประเภทความเพียรทั้งหลายที่เราเป็นมา ทั้งกายทั้งใจหนักไปพร้อม ๆ กันด้วยกัน ก็คือพรรษาที่ ๑๐ บ้านนามน นั้นละเป็นพรรษาที่เด่นมากในความเพียรของเรา กลางวันไม่ยอมนอน เว้นตั้งแต่กลางคืนนั่งตลอดรุ่ง กลางวันจะมาพักให้ ถ้าธรรมดาแล้วกลางวันไม่ยอมนอน ถ้ามันง่วงเหงาหาวนอนเข้าป่าเข้าอะไรหรืออาบน้ำอะไร เดินจงกรมไม่ยอมมานั่งให้มันง่วงให้หลับ นั้นละวิธีฝึกเจ้าของฝึกขนาดนั้นละ

พรรษาที่ ๑๐ ที่บ้านนามน เป็นพรรษาที่หนักมากที่สุด ทางร่างกายก็หนักมาก นั่งตลอดรุ่งหามรุ่งหามค่ำ ทางจิตใจก็บังคับทั้งกิเลส บังคับทั้งธาตุทั้งชั้นที่มันทุกขเวทนามาก บังคับทั้งกิเลสที่มันติดมันดินด้วยธรรม จึงว่าพรรษานั้นเป็นพรรษาที่หนักมากทั้งกายทั้งใจ หนักมากในพรรษานั้น นอกนั้นก็หนักทางด้านใดด้านหนึ่ง ต่อจากนั้นก็หนักทางจิตไปเสีย ถ้าลงจิตได้ก้าวเดินแล้วนี้หนักทางจิตนะ ร่างกายไม่ค่อยหนัก แต่จิตนี้มันจะหมุนของมันเป็นธรรมจักร เลยกลายเป็นหนักทางด้านจิตใจไป ธรรมะชั้นสูงเท่าไรจะหนักทางด้านจิตใจ ทางร่างกายไม่ค่อยเท่าไร

เวลากิเลสหนา ๆ นี่เป็นอีกอย่างหนึ่ง จิตใจมันไม่ค่อยเอาไหนสู้กิเลสไม่ได้ พอจิตก้าวออกแล้วนั้นละที่นี้หนักทางด้านจิตใจ พรรษา ๑๐ อยู่บ้านนามนเราได้ถือเป็นข้อระลึกไว้ใน การบวชการบำเพ็ญของเรา ที่บ้านนามนเป็นพรรษาที่นั่งตลอดรุ่งด้วย พัดกับกิเลสกลางวันไม่ยอมนอนด้วย เว้นตั้งแต่กลางคืนนั่งตลอดรุ่งแล้วกลางวันจะพักให้ ถ้าไม่นั่งตลอดรุ่งแล้วไม่ยอมนอน ถึงเวลากลางวันนี้ออกไปอยู่ในป่า เดินจงกรมในป่าในอะไร ลงไปอาบน้ำอาบทำเดินจงกรมในป่า พอถึงเวลามันหยาบง่วงมันก็มี

ตอนที่มันง่วงมาก ๆ นั้นละพัดกันตอนนั้น หาอุบายทรมานตนเอง เที้ยวเดินอยู่ในป่าในอะไรไปไม่มานั่ง นั่งมันง่วง ง่วงแล้วหลับกับนั่งก็ได้ นี่ พรรษา ๑๐ เป็นพรรษาที่

หนักมากที่สุดทั้งด้านจิตใจและร่างกาย จากนั้นไปแล้วนักทางด้านจิตนะ นั่นมันได้หลักเกณฑ์แล้วนะ ตั้งแต่นั้นไปแล้วหลักเกณฑ์มันแน่นหนามั่นคงทางด้านจิตใจหนักแน่นขึ้น ๆ ทีนี้จิตหมุนทางด้านธรรมะ ๆ เลยนักทางด้านจิตใจ ร่างกายไม่ค่อยเท่าไร แต่จิตใจนี้หมุนเป็นธรรมจักรเลย เป็นอย่างนั้นละการประกอบความพากเพียร

มันจึงได้เห็นฤทธิ์ของกิเลสกับธรรมพืดกันบนหัวใจเรา เอาจนกระทั่งขาดสะบั้นลงให้เห็นต่อหน้าต่อตา นี่เราก็ซื่อบอกแล้วไม่ลืมนะว่า หลังเขาวิตตอยธรรมเจดีย์ นั่นละเป็นเวลาที่พืดกันคว้าวัจจกรลงในภูเขาลูกนั้นละ อันนั้นเรียกว่าหนักมาก ไปลงกันที่จุดนั้น ที่วิตตอยธรรมเจดีย์บนหลังเขา นั่นละกิเลสขาดสะบั้นลงไปในวันนั้น เวลา ๕ ทุ่มเป็งเลย ไม่ลืมนะเพราะเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโตมากจะลืมนะไปไม่ได้ ชัดกันฟ้าดินถล่มระหว่างกิเลสกับธรรมขาดสะบั้นจากกันหัวใจดวงนี้ ซึ่งเป็นที่อยู่ของธรรมและกิเลส กิเลสถูกธรรมพืดเอาขาดสะบั้นลงไปเหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม

คือร่างกายของเราอยู่ธรรมดาดีดีฝังเลยเชียวนะ นั่นละเหมือนฟ้าดินถล่ม มันรุนแรงมาก ธรรมดาฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขานั้นแหละ แต่กายกับจิตนี้มันรุนแรงมาก มันพุ่งของมันเลยร่างกายนี้ กิเลสจะขาดจากจิตนี้รุนแรงมาก นั่นก็เป็นสิ่งเรลืมนะไม่ได้ในชีวิตของเรา บอกจนกระทั่งเวล่ำเวลา วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ คืน แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ เวลาไปเทียบดูนาฬิกาแล้วเป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ก็เลยถือเอาวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันคนทราบได้ทั่วไปในสากลโลกเรา แรมนั้นแรมนี้เราเลยไม่พูด เอาวันที่ ๑๕ ตรงกันกับแรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ นั่นเป็นเกณฑ์เลย

ตั้งแต่กิเลสขาดลงไปแล้วหมด นั่นละท่านว่า วุสิต์ พุรหมุจริย กต กรณีย นานปริ อิตตตตยาติ ปชานาติ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว คืองานฟ้าดินถล่มที่จะคว่ำกิเลสซึ่งเป็นเจ้าอำนาจของวัจจกรขาดสะบั้นลงไปจากใจเป็นงานที่หนักมากที่สุด ได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วในขณะนั้น จึงเรียกว่า วุสิต์ พุรหมุจริย งานคว่ำวัจจกรออกจากจิตใจได้เสร็จสิ้นลงไปแล้ว งานที่ควรทำคืองานอันนี้เองก็ได้ทำเสร็จแล้ว งานอื่นที่จะให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี นานปริ อิตตตตยาติ งานอื่นที่จะให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี มีเท่านั้น

ตั้งแต่นั้นมาแล้วก็หมดข้าศึก ภายในใจไม่มี เป็นคนละฝั่งเป็นอฐานะ จะให้เป็นอื่นเป็นไรไปไม่ได้แล้ว เป็นหลักธรรมชาติตายตัว เป็นคนละฝั่ง ฝั่งวิภูฏะ ฝั่งวิภูฏะ ขาดสะบั้นจากกันโดย สนุทธิภูฏิก ประจักษ์ใจ ก็ขาดกันที่ตรงนั้นแหละ นี่ละการปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ขอให้ปฏิบัติตามเถอะ ไร่ที่มันเหลว ๆ ไหล ๆ คือมันแหวกแนวจากธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนไว้ด้วยความชอบธรรม มันไม่ไปด้วยความชอบธรรม มันไปแบบถูคู่อ้างไปอย่างนั้น มันถึงไม่ค่อยได้เหตุได้ผลอะไรเลย เมื่อเดินตามทางพระพุทธเจ้าแล้ว สวากขาตธรรมชี้เพื่อ

มรรคเพื่อผลตลอดเลยเขียว ไม่ปลีกไม่แหว่ไปไหน ขอให้เดินตามสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้ จะก้าวถึงมรรคผลนิพพานไม่สงสัยความหมายก็ว่างั้น นี่ก็ปฏิบัติมาอย่างนั้นได้เห็นชัดเจนประจักษ์ใจ นี่นักเรียกว่าตกนรกทั้งเป็น

ตั้งแต่พรรษา ๗ ออกละนั้น ได้โอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์อย่างถึงใจแล้ว ตัดสินกันลงในพรรษา ๑๖ เก้าปีพอดี จากนั้นมาเรียกว่างานแก้กิเลสตรงไหน พุดให้มันชัดเจนท่านว่า วุสิต พุทธมจรรย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว การฆ่ากิเลสเป็นงานหนักมากที่สุด เพราะงานของวัฏจักรของกิเลสครอบหัวใจสัตว์โลกได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว นั่นท่านเรียกว่างานที่หนักมากที่สุด ได้ขาดลงไปแล้วเหมือนฟ้าดินถล่ม จากนั้นมาไม่มีกิเลสตัวใดเข้ามาแฝงเลย

จึงว่าขาดจริงๆ ไม่ได้ขาดหลอกๆ ลวงๆ ขาดจริงๆ กิเลสตายตายจริงไม่มีพื้นตัวไหนที่จะฟื้นขึ้นมาให้ได้เอะใจว่า เอ๊ะ นี่กูนึกว่ามึงตายตั้งแต่วันนั้นแล้วมึงยังโผล่ขึ้นมาไม่เคยมี แล้วก็ชัดเจนตั้งแต่ขณะที่ขาดสะบั้นจากกัน นี่เรารื้อมาพูดเฉยๆ ว่า เราคิดว่ามันจะมีอะไรไม่มีอะไรคาบไปเฉยๆ ความจริงมันบอกชัดเจนเต็มบาทเต็มบาทแล้วตั้งแต่ขณะแรกนั้น เรียบไปเลย จะฆ่ากิเลสตัวใดอีกไม่มี หหมด นั่นจึงเรียกว่ากิเลสตาย

ความโกรธความเคียดความแค้น ความรักความชังนี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวล เมื่อกิเลสเหล่านี้ได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ แม้ใครจะลากคอกไปฆ่า ฆ่าก็ฆ่าตายเฉยๆ ที่จะให้ความโกรธความแค้นปรากฏแก่เขาแก่เราแก่อะไร ผูกอาฆาตมาดร้ายต่อกันไม่มี นั่นละกิเลสอันนั้นไม่มี ตายก็ตายทิ้งเปล่าๆ ตายด้วยความเป็นธรรมเต็มตัวๆ ยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นธรรมเต็มตัว ตายก็เป็นธรรมเต็มตัว คือผู้มีธรรมเต็มหัวใจ ไม่มีกิเลสแฝงจึงไม่มีมัวหมอง ให้พากันเข้าใจ

พระพุทธเจ้ารับสั่งหรือตรัสสอนไว้ตรงไหนแล้วไม่ผิด ถ้าลงว่าอะไรแล้วไม่ผิด อย่างที่ว่าความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา เหล่านี้มีแต่กิเลสทั้งมวล เป็นกิเลสทั้งนั้น พอธรรมพาดขาดสะบั้นลงไปแล้ว ทำยังงให้มึงก็ไม่มี กิรยาอาการต่างๆ นั้นเป็นสนามแห่งโลกธรรม ๘ เอาแน่ไม่ได้ สนามที่ดำเนินจินนินทาของโลกธรรม ๘ อยู่ที่สมมุติคือกายของเรา เคลื่อนไหวไปมาผิดถูกชั่วดีจะดำเนินกันได้ที่ตรงนั้น นี่เรียกว่าโลกธรรม ๘ อยู่ที่ร่างกายซึ่งเป็นสมมุติ จิตนั้นหมดทาง ใครจะดำเนินตีเยินอะไรไม่มีทางละ มันหมดมันเป็นอฐานะ ให้พากันจำเอา เอาละวันนี้พุดเพียงเท่านี้ก็พุดมากอยู่นะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ